

til Trængende, og det ikke i Tusindvis, men i Titusindvis. Der virkes fremdeles paa denne Maade, og der er ingenjomhelst Virksomhed, jeg har deltaget i, som jeg betragter som saa god og gavnlig som denne, — Skjøndt min Del af Virksomheden kun har været ringe, — og man maa tro og haabe, at den vil udvide sig til ganske andre Dimensioner end de nuværende, og at det vil være muligt, at Foreningen vil kunne løse den Opgave, den har sat sig, at komme enhver Trængende til Hjælp. Den har stillet sig som Hovedopgave at komme de uforfaldt Trængende til Hjælp, og i allerførste Række staar det at komme dem til Hjælp, som ved Sygdom ere komne i Nød. Men nu spørger jeg, hvorledes det vil stille sig, naar man kommer med en Lov paa Fattigvæsenets Gebet, som udsletter den mindre behagelige Side, som Modtagelse af Fattighjælp har. Vil det ikke stille sig saaledes, at den Opgørelse, der er for Kjøbenhavns Borgere til at komme de Trængende til Hjælp ved frivillige Offre, i en væsentlig Grad vil svækkes, naar der kommer en Lov, der ganske udsletter den Forskjel, der er mellem forfaldt Trængende og uforfaldt Trængende; thi netop denne Forskjel maa siges at være Sjælen i Understøttelsesforeningernes Virksomhed. Derjom der ikke kunde gøres en saadan Forskjel, — hvad man efter min Mening burde, — vilde den hele private Understøttelses Virksomhed være en Uting, og hvis man ad Lovgivningsveien vil udslette denne Forskjel, nedbryder man den nævnte Virksomhed, som vel endnu kun er et Par Aar gammel, og som indtager beskedne Former, men man maa haabe, at den vil vore saaledes, at den i Virkeligheden bliver saaledes, som den skal være, et Værn og et Skjold for alle uforfaldt Trængende.

Indenrigsministeren: Skjøndt jeg skal erkjende, at de Forslag, som her ere stillede, væsentlig synes at tyde paa, at man vil afhjælpe de Grindringer, som jeg tillod mig at gjøre ved Lovforslagets første Behandling, beklager jeg dog, at jeg ikke desto mindre fremdeles paa Regjeringens Vegne maa sige, at man ikke er i Stand til at følge med. Skjøndt jeg vel veed, at man ikke kan eller i alt Fald

ikke maa sige, at det, der her foreligger, strider mod Grundloven, saa vil jeg dog for mit Bedkommende sige, at det ikke har været mig muligt at se rettere, end at man, om man end er berettiget til at gjøre det Skridt, som her er gjort, dog væsentlig forandrer den Tanke, som er udtalt tydelig og klart nok i Grundloven som Betingelse for overhovedet at kunne udøve Valgret, og jeg vil da nærmere udtale mig derhen, at Grundlovens Ord efter min Mening ere af den Betskaffenhed, at de ikke tilstede, at man ved Lov eftergiver, hvad der — efter mit Skjøn — efter Grundlovens Tanke udtrykkelig er henvist til Kommunalbestyrelsen. Jeg finder ikke blot dette bekræftet i selve de Ord, som ere brugte, og som paa ingen Maade ere nogen ny Sætning, men en Sætning, der findes paa mange andre Steder end dette, at Fattigunderstøttelsen vedbliver at trykke, saalænge den enten ikke er betalt eller eftergivet, hvorved man utvivlsomt har ment: eftergivet af den Autoritet, som har ydet Understøttelsen; men, forsaavidt man vil sige, at der er noget Haardt og Ubilligt dert, henviser jeg ærede Medlemmer til den umiddelbart efterfølgende og umiddelbart foregaaende Sætning, som staar sammesteds i Grundloven, og henstiller, om de ikke ere ligesaa ubillige, idet den foregaaende siger, at de Mænd, der for Dvrigt have Betingelserne for Valgret, men staa i privat Tjenesteforhold, ikke kunne udøve Valgretten, og den efterfølgende siger, at den, som er berøvet Raadigheden over sit Bo, ikke heller kan udøve denne Ret. Jeg antager derfor, at det har været med velberaad Hu, at Grundloven har udtalt sig, som den har gjort, og at den netop ved at optage denne for Dvrigt almenbekjendte Sætning har villet stadfæste, hvad det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, nys udtalte, at der skulde en Kritik til over, hvorvidt de understøttede Personer vare af den Betskaffenhed, at Understøttelsen burde eftergives eller ikke. — Det andet Moment, jeg skal tillade mig at fremhæve, er dette, at Forslaget forekommer mig at gaa Kommunernes Ret og deres Selvstyrelse for nær, og to ærede Medlemmer, der sidde her lige over for (Klein og Chr. Nimestad), have i Grunden havt en Sælselse af, at jeg i den Henseende havde